

De la coneixença indirecte de un
home, per medi de ~~les~~ obres,
per medi de sa història, a la co-
neixença directa personal, prenent
la lliçó, copenant l'ideal di-
rectament de ses llavis, de sa
mirada encesa, hi
ha una ~~gran~~ diferencia. Verament,
amb la lliçó escrita, amb la medita-
ció sintetisant de les obres, amb la
recapitulació de tots els fets de l'ho-
me, el criteri (científic) que for-
maem d'ell segurament sera més
just, ~~comprarem millor~~ ^{la vida de la trascenden-}
cia de ses obres; però, amb la
coneixença personal, amb el
tracte directe, amb el copament
de l'ideal en front de la persona
~~es pren a la font mateixa~~
viva i original, prenem tot

En aquella època hi hagué
un poeta-múrich que dei-
Xantse conduhir pel moviment
literari regional i per son
amor a las clapes populars, ~~no~~
~~no~~ ent d'entre elles, ~~per~~ en fan
de ple, sense adonar-se, inconscient-
ment, d'instar una escola ingre-
ment catalana. Aquest artista el
lechre l'hauríu ja endevinat: és
en Clavé

Per l'exemple d'en Clavé
no servi pera gran com; moltson,
els múrichs que encara que no n
saben apreciar el significat d'aquells
corus com: En bram, Los Xiquets, Rescudors

about hi alfernan la fernura ges
apectada at la virilitet mes
seueru, cuadros justos de
los costums y travalls de nostre
poble

El poble canta amb una perfecció
amb una gracia inimitable les cançons
de son repertori. A nosaltres la cultura i ens
destorba bon xic pera cantar, i a n'aquests
cançons el no ~~es~~ cantant, en son estil propi
les hi tren tot l'encant. Aquest fenomen
pot fer omplir molts plans sobre la teoria
de la cultura com origen de tota perfecció.

En la camp de costums hi ha patser
la font més característica de la nostra cançó,
la més original.

Don en Milà respecte de que en nostre Pon-
maner nos provin ^{cant} ^{històrics}
_{i de bella tradició nostra}

En nostres temps hauríem ver concupidos
en un rol conjunt tots los elements
poètics, los autors recitans gestores la tradició
vestida de formes variades.

Ob. Comp. Tom. 6. P. 196

expresar los diversos sentimientos.

etc.

Extremo parecerá decirlo, mas para los que desde la infancia han saboreado estos sencillos melodías, no tienen efectos comparables la música de los italianos, ya grandiosa, ya idealmente sentimental, ni los dorados y languidos cantares de Andalucía, tenidos por una de las glorias nacionales.)) mas avall: Si flor inmarcescible hubiere en el jardín de la estética, verian tales impresiones; las demás se amortiguan y vienen á buscar otras nuevas, a quellas rolas se mantienen cual si formasen parte de nuestro aliento.))

Segons Milá conjeturament la història de la cançó catalana se divideix en tres períodes
 Pàg. 129. 1a època dels joglars - segles XIV, XV. - Corrien do estos los joglars etc y vint inventa las melodias las melodias existente, proposan los prin-
cipals tipos de música catalana

Wats robe & Aunt

Popular

7a de medis vocals i intellectuals del poble.

En plena edat mitja, quan la polifonia pre-
nia apana, formant un art mes complexe
encore, i per lo tant mes lluny de les facultats
de les multituds no professionals cultes
i incultes, per necessitat nasqueren al-
tres branques del cant religiós popular, com
les sequencies i cants farcits que se
intercalaven en el culte.

no poder. Sus cuerdas acer-
tas melancólicas pite y dulces
que parecen solis de un co-
razon que sufre y espera
al mismo tiempo; pues bien,
estos aceros son los que
me aprovechad. Vivir
revistiendolos de una rica
harmonizacion solo apro-
piado siempre a los pol-
brin su gradas. No me
gustó menor la parte instru-
mental dados los medios al
go escéntricos de que ~~cabe~~
son los ~~pequeños~~ ^{unos y} músicos
del beneficio opilo: violines
(poder unisono), contrabajo, clarinet,
cornete y har-
monium. No se necesita por-
co y lento para acompañar
con ^{una} preferencia, orquesta
un coro ^{a voces} de ~~unos~~ ^{de mujeres}.
pequeños

francesa por parte catalana: fueran
Gerona, Ansona, Urgel, Cardener,
y Bergadá, y con ello los franceses
logran establecer su frontera
desde Urgel al mar
aprovechándose de la selva.
Ansona y nona montañas
del otro lado: fue regido
en tiempos de Carlos: la zona
parte catalana y sept.
el primer y ^{Wabona} ~~Cephinaria~~ ^{por}
: lo único que no se pudo ⁽¹⁷⁹⁷⁾
poder Gerona. Para tal.
vacación se retiraron y abandonaron.
Franceses volvieron
a conquistar Gerona, Ansona
y por el Pla de Bages parte catalana
en 801: convertida Barcelona.

7 esta vizcunta era de
con Valles 7 esto era de
frontera: Cadi Montano
Garob. Vizcunta de
de los franceses. Desde 861
los francos hicieron
que oren se Navam
Caldana, 7 Asturia

1
primera de Tortosa 3 expediciones
7a apoderado de Tortosa:
debo de primera tentativa
fuerza de por la
Leida en poder musulmanes
era muy grande peligro
por

~~Navarra~~ ^{Vasco} vizcunta de (30)

que los vascones voluntaria-
mente se colocasen bajo la
dependencia de Francia. Tanto
en el caso con gobernantes
plutocracia: no llegó a entezarse

transgo: la cosa no surgió
^{además los que mejores intereses del Pireneo}
Asturias: naturales de
englobados, cristianismo

7 leyenda Bernardo de
carpo don de Cardenas (R. M. L.)
Quinto 7 pretendiendo ver que solo
para no quisieron tener dependan-
cias.

Además francos han con-
Girona, Barcelona. Girona
7 solo estos: por esto Girona
intermedia: entre Valles

Un a un dependencia
Asiaticos no

Haciendo balance a traves para
unos demostrados: como
expreso y con cooperacion gente
Ypiti. Conquistas parte mas
levantina e de Calabaza / Valle y Val
Amp. (donde) y muchos otros
no pudiesen hasta los banos
nos. Obra hermosa y una
de claridad en la
expedicion no lograda.

Los escrit. franceses de
sus banos chomaron
hasta el fin: no hay

mas sus deseos de poder de
esta parte es francesa

a capot de treballar a vos d'ora, pot
ser n'ha tingut la culpa la flor
de la tortura, que tot plorant fa
plorar de debò: com no si i la miss
sich angorament del pecha ha to-
cat fort al cor del music. En
aquesta composició ~~se torna~~ se torna
a sentir l'encant de nostra música
popular, ~~i de quins gais~~ ^{glorios}
~~reconeguda~~ no sols ah mistic
sino també ah un sentiment ang-
reclig qu'encanta. I com si l'autor
vulgués provar que nostra música
tan ~~pot~~ pot expressar els sen-
timents ^{mes} ~~quiets~~ ^{quiets} com els mes apassionats
de l'ànima, a continuació n'hi
posen un cant de morir, ple de pen-
sament de vida: Si tu fosses aquí
etc etc Composició fresca i joiosa.

Sia el que via el desenvolupament
de les veu i practique ritmiques
del llenguatge. Delcroze ~~no~~ exten
meigs o menys conformes amb
un o altra punt de la seva vasta
complexitat ^{de la mateixa} no, pot negar que
la idea fundamental és vàlida i
Transcendent i que desprèn el
més gran interès al artista i
al pedagog. No hi ha dubte que
el ritme està en l'arrel de la vida,
que és la llei de la natura i que en l'home
la tota cosa material o espiritual, des-
perta en l'home la consciència
de aquesta llei íntima, entendre la
armonia, dominar-la i governar-la,
és una que s'perfectura
que s'llibera i el renova. ~~ref~~
~~la veu humana~~. En les belles arts
hi ha la suprema estilització del
ritme i la música la seva expressió
més íntima i transcendent. Afinar
en l'home ^{des de la seva infantesa} aquest sentiment del rit-
me ~~conspira~~ ~~ment~~ amb els ~~medi~~
de la música i del gest.

(algun ja en para) afirma també ¹¹ la
existència d'obra gran; qual cosa
dura com a resultat la primor-
dial obra xica, hi ha ja o no
hi ha si mitja cana que les apana.
Per a negar les, (negar què?) En
Millet troba en recurs, un que tot
ho tapa: la única obra bella que,
vorgint per l'element les altres,
restarà ferma, sense impropriadats
condicions (sic 9 conté que això
conté be el significat d'això i que
per lo tant ja no ho escric). I com
en l'obra bella hi va natu-
ralment compresa, se gos in-
tenta justificar, glori i agra-
munt proporcionada per quant com-
pouters la coneixen, resulta de let-
ta glorificació de la cana com a
maximum a recorrer per la mortua
mutiltat. Valenta lògica, amic!!

Es a dir que això resulta que estimant
 la bellesa en la obra quan i en la
 vida la causa representa el gran més
 alt per a la nostra humanitat. No
 home, no no tant, ni del an-
 tecedent, tant mal exposat per nos, i en
 deducció tal conseqüència. Bella
 és la flor, bell és l'arbre, la
 flor tindrà la exquisitez de la for-
 ma, la gràcia, la riquesa del co-
 lor i el perfum. L'arbre l'estructura
 bella, la grandiositat de la
 forma resantina. admirarem
 la grandiositat del bosc, en de-
 lectarem a la vista del còrdi
 florit.

Si aquest és l'únic punt
 que es repara, ~~aquest punt és~~
 essent aquest i l'únic re-
 sulta qu'extern d'acord del
 tot.

Perquè tant roll, doncs?

seure minva en la dolça veïna
del cant moral de Catalunya. Tot el
que és volta per ho demana. Heien
que si no fos el cant que ofesa
riens. És un deute veient el
nostre i el que no s'complixi
Heien que no si per ho me ben
complet.

Amis de Ja Ferrer. No venen
ment estimaven al nostre mestre com
verament si volen esser licles al
seu record, si volen complir lo que
ell es vinga desde l'altre mor,
si volen veure essent el seu
deixeble, no deixen morir la obra
que ell amb tant amor començà
i portar tan alta. No deixen de cantar
ni un vers dient que'l vosta entén
me no decaixi perquè veure un

mont el mortu. El mortu mortu no no
mont el ren aperit es vint i ra d'ant
de villa, Six motets d'orgues
i i el ralen
Gualter el 2 vairs egals
Entieren
Venque Orlande de Lassus
En fat mo Jorguin Des Pres
ment crident
vrs el for Six motets d'orgues
de l'animas a 3 vairs egals
deixible est. Jorguin Des Pres
mots no de. Palestrina
continuen Victoria
la mens abra Orlande de Lassus
ten crexi motet
introducent de la tombelle
Per la Victoria Deux motets
D. le Bellem a deux vairs egals
de Entier.
H. Wiedersmeyer
Zandate Pueri

Al recordar aquells patriarques de nostra
 primera Renaixença, al admirar-los
 i venerar-los amb devoció i afecte
 de l'ànima ni' apar, sensiers, que
 no es d'extençar ^{dorat} finsit macten
 veltors que va la esperitalitat
 catalana requint el temps, sols
 sento temor que avui dia no
 sabem prou requirir es petrades,
 ni sabem aprendre prou de ~~des~~
 seva rabiduria, ni de son amor
 i sacrifici, ni de son seny
 humilitat, bonesa i prudencia.

No foren sols En Píerrer, ~~En~~
 l'Àquilo i En Milà qui lloa-
 ren i glorificaren la nostra can-
 ció.

us'atreu una de les diverses ramifica-
cions del l'art, la mes harmoniosa, la
mes ideal de totes, la que substitueix
a les paraules quant aqueixes no
poden parlar, que n'è la poesia lo que
es a les flors son fleire y a les
pedras preciosas son brillor y que
s'en fin unificació; y dintre dels diversos
modos ab que s'pot donar forma a
l'art musical, preferim sobre tots
aquella per a la que tots podem
contribuir, en que podem fer servir
d'instrument a nostra propia veu y
d'instrumentista a nostre propi
cor y en que podem cantar les
tres grans idees d'amor, patir y
felicitar. So nostre ideal douches
pot condensarse ab aqueixes pa-
raules, nosaltres volem fer art
cantar y cantar lo mes grant, lo
mes pur, lo mes noble, lo mes bo y
elevant, entre lo grant, lo pur, lo
noble, lo bo y l'elevant que ga en
lo mon. Pero a hont aqueix

ideal nostre, esta perfectament conde-
sat y regunit, es en lo primer
article del nostre reglament.

Donc, l'objecte d'aquesta
societat, (de l'Orfeo) es contribuir
al desenvolupament artistic musical
de Catalunya, per med' d'a. Orfeo prom-
ouent en l'art musical, pera
poder cantar a la perfeccio tota cla-
sse de composicions corals.

Mols son los modes ab que l'Orfeo
pot contribuir al desenvolupament
artistic catala y lo primer de tots
es la propria existencia. Si l'Orfeo
fa alguna cosa grant, si arriba a la
meta de las aspiracions, si asombra
als que l'escollia per la perfecte
interpretacio de sos obras, si esten
son nom per tot arreu, no hi aura un
sol catala que no s'en gloriï con se
gloria de possehir un grant monument
arquitectonic, ena breu obra as-
table d'art, un home de talent,

una història brillant, ab altres moltes
coras que constitueixen l'esplendor
d'una nació y el timbre de sa glòria.
Junt es l'home que evant esta en estran-
geras terras no conta ab gran plaer
totas las glòrias de sa casa, y com no,
si defensat sa terra y l' defensa a ell
mateix, a sa propia salut a sa propia
vida y existencia? Anglaterra y glòria
de possehir a Schespear, a Milton y
a Bayron, a Lluís a Yvaine y a
Gaette, França, a Bossuet, a Bour-
n, a Fenelon, Espanya, a Calderon a
Lope de Vega a Cervantes y Catalu-
nya la nostra terra, apouf hem vist
la primèra llum, hem parlat las pri-
meras paraules, y qual ventura es ha
engendrat, y glòria deca de tot home
de possehir el Orfeu Català, y evant
lo nom de l' Orfeu Català, vingui al senell
boreport ab nostres poms y nostres reorts,
servirà pera esclatar ab un viva Cata-
lunya.

Molt estimat públic: A tu que
portas el sentiment de la bellesa
al cor i a tu, qu'en la foscor de la
frívola i pecadora ciutat portas
llum de bondat; a tu qu'estimes
aquesta casa perquè canta amb
amor lo que és ver i noble i
bell; a tu que't reus veure el senti-
ment de pàtria i des res coses; a
tu que vull repetir avui, lo que, no
fa molts dies, diqui i cantava
a uns nobles senyors, sobre
la cançó popular de nostra terra.